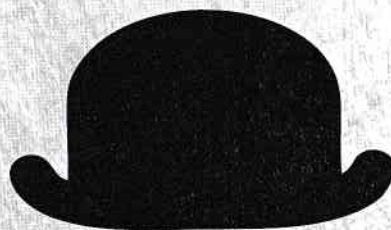

Libris^{RO}

Ilustrație copertă: Prof. Dana Velea

Ilustrații interior: Giorgian Gînguț

Mara Onel

Mademoiselle

POIROT

pentru o zi

EDITURA CARMINIS

ea însăși – întruchiparea jumătății din ea pe care, cu trecerea vremii, a ajuns să o renege, legătura lor fiind, în ciuda a tot, prea puternică pentru ca unul să poată supraviețui fără celălalt.

Știu totuși cu certitudine cât de mult înseamnă Hercule Poirot *pentru mine*.

Și e de ajuns.

Autoarea

CAPITOLUL 1

I

Mademoiselle Giselle Labelle părăsi *Royal York & Faulkner*, hotelul la care era cazată de câteva zile, și intră într-o cafenea. Se împlineau cinci ani de când se mutase la Londra, iar acum, se afla în concediu, în Devon. Era începutul lui octombrie 1970 și lumea părea să prindă diferite nuanțe de gri. Adierea se simțea rar, însă asta nu însemna că frigul nu era mușcător. Giselle Labelle avea nevoie de o cafea dulce și fierbinte, pe care o primi cât ai clipi.

– Merci, monsieur.

Chelnerul, un tânăr emotiv, își dresе glasul și recunoscă încet:

– Dacă-mi permiteți... Am considerat mereu că franțuzoaicele au o eleganță aparte, domnișoară.

Fata zâmbi și încuviință ușor din cap, dar rămase tăcută, până când ospătarul se îndepărtă. O voce pe jumătate amuzată, care nu aparținea niciunuia dintre cei doi, se auzi apropiindu-se:

– Nu ești franțuzoaică, nu-i așa?

Giselle își ridică privirea. O femeie măsurând în jur de un metru șaptezeci, cu o constituție solidă și totuși elegantă, distinsă, cu părul alb prins, cu grijă, în agrafe și chipul surâzând brăzdat de câteva riduri, luă loc pe scaunul din fața lui Labelle, la masa de lângă intrare. Își așează, cuminte, mâinile pe masă – la încheietura stângă, un ceas negru, bărbătesc, ticăia liniștit. Tăcerea se adânci. Ochii lui Giselle se măriră, buzele femeii se arcuiră, înțelegător și încurajator. În cele din urmă, în glasul tinerei răzbătură surprinderea și admirația:

– Madame Agatha Christie?

Scriitoarea încuviință.

– Belgiancă, madame. Sunt belgiancă.

Amândouă se gândiră pentru o clipă la Hercule Poirot și la suferința detectivului belgian de fiecare dată când cineva îl numea *francez*.

Conform ceasului negru, bărbătesc, era ora șapte și douăzeci și șase de minute când o voce sugrumată de groază anunță:

– E moartă!

II

Cu cincisprezece ani în urmă

– Helen, dacă viitorul arată la fel de bine ca prezentul, vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

– Așa e, John. *Dacă...*

CAPITOLUL 2

I

Giselle Labelle se gândi la ceva ce Hercule Poirot spusese odată. Era în 1937, în *Moarte pe Nil: Motivele pentru crimă sunt, uneori, foarte triviale, Madame. Cel mai frecvent – banii... să spunem, câștigul, în numeroasele sale forme. Apoi, este răzbunarea – și dragostea, și teama, și ura pură, și beneficiul. Am cunoscut ca – să spunem A? – să fie înlăturat de B numai ca individul C să beneficieze. Crimele politice vin adesea sub aceeași formă. Cineva este considerat periculos pentru civilizație și este înlăturat din acest motiv. Asemenea*

*oameni uită că viața și moartea sunt treaba
bunului Dumnezeu.*

Și atunci, o idee îi încolți în minte. Era adevărat că se afla acolo în vacanță. Însă, la urma urmei, era ofițer al poliției londoneze și datoria era mai presus de concediu. Ce-ar fi fost dacă ar fi dat o mână de ajutor autorităților din Devon, în stilul lui Poirot? În fond, căuta adevărul și avea sânge de belgiancă. Nu avea să mai permită cuiva să o numească *frantuzoaică*. Surâse la aceste decizii, care nu-i luară decât o fracțiune de secundă.

– Madame, se adresează ea scriitoarei, prin zumzetul agitat al tuturor celor aflați în cafenea. Dacă aș fi Poirot?

Agatha Christie râse scurt și tensionat, din cauza atmosferei apăsătoare.

– Draga mea, individul ăla mă enerva încă din 1930, era insuportabil. Iar cu timpul, mi-am dat seama că e un nenorocit detestabil, obositor și egocentric.

– Atunci, am să vă fac să-l iubiți din nou, promise Labelle, hotărâtă.

Doi bărbați intrară și se prezentară: **inspector Brandon Andrews**, un tip în jurul a cincizeci și cinci de ani, cu un chip blajin, poate prea blajin pentru a se ocupa de cazuri de crimă, cu o mustață respectabilă (care o făcu pe Labelle să-și amintească de *Martorul mut*, din 1937: *În Anglia, cultul mustății este neglijat în mod lamentabil*) și **locotenent Alex Huntington**, un tânăr zvelt, cu ochi ageri și buze pline.

De ce naiba remarca ea așa ceva?! Oricum, se ridică și se apropie de ei.

– Messieurs, sunt Giselle Labelle, sublocotenent Scotland Yard, și voi face tot ce-mi stă în putință pentru a vă fi de folos.

Cel care luă cuvântul fu inspectorul:

– Ne-ar face plăcere, domnișoară. De îndată ce stabilim că nu aveți legătură cu ce s-a întâmplat, îi aminti el că era suspectă.

Alex Huntington o analiză fugitiv și deschise gura să comenteze ceva, dar se gândi mai bine și renunță. Brandon Andrews anunță că momentan nimeni nu avea voie să părăsească locul crimei.

Pe culoarul din spatele barului care ducea la toalete, o femeie frumoasă, cu părul roșcat răsfirat pe podea, într-o rochie lungă, groasă, tricotată și încălțată cu o pereche de ghete nu tocmai la modă, zăcea întinsă, cu îmbrăcămintea însângerată, lângă un cuțit cu lama pătată de roșu. Pe pieptul ei, o scrisoare împăturită părea să poruncească a fi citită. Cât timp inspectorul își făcea însemnări, iar Giselle privea totul de la o oarecare distanță, respectând faptul că încă nu putea fi crezută, locotenentul își îndeplinea și el sarcina, dând câteva telefoane, de la biroul unde patronul cafenelei își primea oaspeții mai importanți. Exact la timp, înainte ca Andrews să-și închidă carnețelul, Huntington i se alătură și declară cu mai mult entuziasm decât era necesar:

– Am verificat, domnule inspector. E în regulă.

Brandon Andrews își dresе glasul:

– La treabă, domnișoară Labelle!

Fata încuviință din cap, mulțumită, și-și spuse că Poirot și-ar fi pus la lucru *micile celule cenușii* și, înainte de orice, ar fi avut nevoie de *ordine și metodă*.

II

Cu paisprezece ani în urmă

– Helen, asta e cea mai frumoasă zi din viața mea. Tu, în alb, la brațul meu. Nu știu cum am putut trăi fără imaginea asta până anul trecut.

– Imaginea fericirii, dragul meu Dean, murmură ea, lăsându-și capul pe umărul lui.